

בש"פ 1127/14 - מוחמד אבו גאנם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1127/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המערער: מוחמד אבו גאנם

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 1.1.2014 בעמ"ת 508-01-14 שניתנה על ידי כב' השופט צ' קאפח

בשם המערער: עו"ד מחמוד נעאמנה

החלטה רקע והליכים

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עמ"ת 508-01-14, השופט צ' קאפח) מיום 1.1.2014, במסגרתה קיבל את ערר המשיבה וקבע כי מתקיימות ראיות לכאורה בניגוד להחלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 46058-12-13, השופטת מ' בן ארי) מיום 31.12.2013. וכן על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עמ"ת 27228-01-14, השופט צ' קפאח) מיום 14.1.2014, במסגרתה קיבל את ערר המשיבה וקבע כי יש לעצור את המבקש עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו בניגוד להחלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 46058-12-13, השופטת מ' בן ארי) מיום 13.1.2014.

2. נגד המבקש ונאשם נוסף הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של ניסיון כניסה והתפרצות למקום מגורים (סעיפים 406(ב) + 25 + 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת מכשירי פריצה (סעיף 409 לחוק העונשין); קשירת קשר לביצוע פשע (סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין); וחבלה במזיד ברכב (סעיף 413 לחוק העונשין). בכתב האישום נטען כי המבקש והנאשם הנוסף קשרו קשר להתפרץ לדירה, ניסו בצוותא להתפרץ אליה, ולאחר שניסיונם כשל נמלטו מהמקום באמצעות רכב. במהלך ההימלטות, פגעו השניים במונית שחנתה במקום וגרמו לה נזק. לאחר שדווח על ניסיון הפריצה, החל שוטר במרדף אחר הרכב. השוטר כרז לשניים לעצור, אולם הם לא שעו להוראותיו, נסעו בפראות וכמעט פגעו בניידת של השוטר. בידי השניים נמצאו לום, מברג, מפתח צינורות, וכלי פריצה נוספים.

3. המשיבה הגישה בקשה לעצור את השניים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם. לטענתה, הראיות שאספה מוכיחים את אשמת השניים ברמה לכאורית, וביניהן: הודעתו של אדם ששהה בדירה בעת ניסיון ההתפרצות; חוות דעת של מומחה שקבע כי הכלים שנמצאו ברכבם הם כלי פריצה; דו"ח של השוטר שרדף אחריהם; תשובותיו החלקיות של המבקש במהלך החקירה; ועוד. עוד צוין בבקשה כי למבקש 5 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, ועומדות בעניינו שני מאסרים על תנאי ברי הפעלה באורך של 13 חודשים בסך הכול.

4. ההשתלשלות הדיונית, בקצרה, היא שבית משפט השלום קבע תחילה כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה חלשה להוכחת אשמת המבקש. זאת, בעיקר בהינתן כי האדם ששהה בדירה וזיהה את המבקש לא היה יכול לזהותו בהתאם לפרטי הלבוש, בשים לב לתיאור שמסר למשטרה. בית משפט השלום קבע שיש לשחרר את המבקש והנאשם הנוסף בתנאים מגבילים. המשיבה עררה על החלטה זו, ובית המשפט המחוזי קיבל את הערר וקבע כי קיימות ראיות לכאורה ברמה שאינה גבולית. לפיכך, קבע שיש להחזיר את התיק לבית משפט השלום על מנת שתיבחן מחדש חלופת מעצר "בשים לב לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית". בעקבות כך, קבע בית משפט השלום בשנית כי יש לשחרר את המבקש והנאשם הנוסף לחלופת מעצר, אם כי בתנאים מגבילים יותר. המשיבה עררה גם על החלטה זו. לעניין הנאשם הנוסף, דחה בית המשפט המחוזי את הערר, זאת בהסתמך על העדר עבר פלילי רלוונטי מהעת האחרונה. בנוגע למבקש, קיבל בית המשפט המחוזי את הערר, קבע כי החלופה אינה מספיקה על מנת לאיין את מסוכנות המבקש, והורה על מעצרו עד תום ההליכים. מכאן רשות הערר שלפניי.

הבקשה

5. בבקשה, המבקש מעלה בעיקר טענות בנוגע להחלטת בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. בין היתר, טוען הוא כי לא נמצאו סימני פריצה על דלת הבית אליו ניסה הוא והנאשם הנוסף להתפרץ; סתירות שונות העולות לטענתו מהודעת העד ששהה בתוך הבית; המשטרה ביצעה "חקירה רשלנית", ובין היתר לא חיפשה ראיות דנ"א או טביעות אצבע במקום או ביצעה איכוני טלפונים ניידים; טענות כי כלי הפריצה היו שייכים לנאשם הנוסף ולא למבקש. בנוסף, מעלה המבקש טענות בנוגע לעברו הפלילי, שעמד ביסוד החלטת בית המשפט המחוזי לדחות את חלופת המעצר, ובין היתר טוען כי משנת 2010 לא נפתחו תיקים נגדו בגין עבירות רכוש; ישנו ספק באשר לתחולת אחד מהמאסרים על תנאי. לבסוף, מעלה המבקש טענות בנוגע לחלופת המעצר שנקבעה בשתי ההחלטות של בית משפט השלום, וטוען כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל להחמרה בתנאים המגבילים בין ההחלטה הראשונה לשנייה.

6. אין בידי להיעתר למבוקש. רשות לערור תינתן מקום בו מתעוררת שאלה בעלת חשיבות עקרונית, משפטית או ציבורית, אשר חורגת מעניינם של הצדדים להליך או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות דיון בפני ערכאה שלישית (ראו: בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל (17.4.2011)); בש"פ 3391/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.5.2011); בש"פ 4029/11 סבג נ' מדינת ישראל (27.5.2011)). בענייננו, הבקשה נוגעת לעניינו הפרטני של המבקש בלבד. כלל הטענות בבקשה נוגעות לקביעות עובדתיות בנוגע לראיות לכאורה ולעברו הפלילי של המבקש, אשר אין בהם כדי לעמוד באמת המידה שנקבעה לקבלת בקשות מעין אלה "בגלגול שלישי".

7. כמו כן, לא שוכנעתי כי מדובר במקרה חריג המצדיק דיון בפני ערכאה שלישית מטעמים של צדק או של עיוות דין. נגד המבקש תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי. אף אם נקבל את עמדתו כי אחד מהם לא בר הפעלה (טענה שיש לדחות אם רק משום שנטענה בעלמא), לחובתו עדיין לכל הפחות מאסר על תנאי אחד. כמו כן, אחת מעבירות הרכוש בוצעו על ידו כאשר היה אסיר ברישיון. מכך נלמדת מסוכנותו של המבקש, ולפיכך לשיטתי בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי אין די בחלופה ויש לעצור אותו עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. בנסיבות אלה, כאמור, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור והיא נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט"ז באדר א' התשע"ד (16.2.2014).

שׁוֹפֵט